

Pfv.IV.22.008/2014/4.szám

A Kúria a dr. Mester Csaba ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Papp Gábor ügyvéd által képviselt alperes ellen személyiségi jog megsértése miatt a Fővárosi Törvényszék előtt 26.P.22.591/2013. számon megindult és a Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.20.417/2014/3. sorszámú jogerős ítéletével befejezett perében a felperes által 10. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 50.000 (ötvenezer) forint + ÁFA felülvizsgálati eljárási költséget.

A le nem rótt 500.000 (ötszázezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket a felperes köteles a Magyar Államnak megfizetni külön felhívásra.

Ez ellen az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A jogerős ítélet által megállapított tényállás szerint a felperes az alperes által üzemeltetett hvg.hu internetes honlapon 2007. június 27-én „... mellett tűnt fel .. szerzőtársa” címmel megjelent cikk miatt terjesztett elő keresetet még 2007-ben. Ebben annak megállapítását kérte, hogy az általa 8 pontban megjelölt valótlan tényállításokkal az alperes megsértette emberi méltóságát, becsület és jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát. Ennek következményeként kérte az alperes további jogsértéstől való eltiltását, bocsánatkérést is magában foglaló elégtételadását,

továbbá 5.000.000 forint nem vagyoni kártérítés és annak kamatainak megfizetésére kötelezését. Az alperes a kereset teljes elutasítását kérte azzal, hogy a kifogásolt kitételek a cikk összességében kizárólag a szerző véleményét fejezi ki, mely alkalmatlan a felperes személyiségi jogainak megsértésére. Jogsértés hiányában pedig jogkövetkezmények alkalmazásáról sem lehet szó. Az első fokon eljáró Fővárosi Bíróság 26.P.24.267/2007/10. számú ítéletével 5. sorszámú kereseti igény tekintetében a becsület és jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jog megsértését megállapította, ebben a körben az alperest a további jogsértéstől eltiltotta, míg az ezt meghaladó (további jogsértés megállapítására, az elégtétel adására és a nem vagyoni kártérítésre irányuló) kereseti kérelmet elutasította, és erre figyelemmel rendelkezett a perköltség viseléséről.

A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság, a Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.21.799/2010/4. számú részítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét - a jogsértést megállapító rendelkezést - nem érintette, a fellebbezett részét az elsőfokú ítélet 7. és 8. pontjában foglalt kereseti kérelmek, valamint a személyhez fűződő jogok megsértésének elutasított jogkövetkezményei, továbbá a perköltség vonatkozásában hatályon kívül helyezte, és ebben a körben az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. A megismételt eljárásban a Fővárosi Törvényszék 26.P.23.418/2011/4. sorszámú ítéletével a másodfokú bíróság hatályon kívül helyező rendelkezésével érintett kereseti kérelmeket elutasította, és a felperest perköltség viselésére kötelezte. A felperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.20.796/2012/3. sorszámú döntésével az elsőfokú bíróság ezen ítéletét hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot az érintett két sérelmezett közlés, valamint ezen közlések és a már jogerősen megállapított jogsértésre tekintettel alkalmazandó jogkövetkezmények vonatkozásában a per újabb tárgyalására, és újabb határozat hozatalára utasította.

A jelen eljárásban az elsőfokú bíróság az ismételt hatályon kívül helyező végzés következtében lefolytatott eljárást követően meghozott ítéletével megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes becsülethez és jóhírnévhez fűződő jogát azzal, hogy az általa üzemeltetett .. oldalon 2007. június 27-én megjelentetett „... mellett tűnt fel .. szerzőtársa” című cikkében a felperesről valótlanul állította, hogy a felperes ellen folyamatban levő büntetőeljárást bizonyíték hiányában szüntették meg. Az alperest eltiltotta a további jogsértéstől, és kötelezte arra, hogy az ítélet rendelkező részét, valamint a Fővárosi Bíróság első ítélete rendelkező részének első két bekezdését 15 napon belül a .. oldalon tegye közzé, és ezzel adjon elégtételt a felperesnek a

megállapított jogsértésért. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította, és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 200.000 forint perköltséget. A le nem rótt 300.000 forint illetékből a felperest 225.000 forint, az alperest pedig 75.000 forint megfizetésére kötelezte az állam javára.

A megismételt eljárásban a bíróságnak az eredeti keresetlevél 7. és 8. pontjában foglalt kitételek tekintetében kellett vizsgálnia. A 7. pontban az szerepel, hogy a felperest „egyik nap bilincsbe verve vitték el egy vesztegetési ügy miatt”. A lefolytatott bizonyítás alapján a bíróság azt állapította meg, hogy a felperessel szemben a valóságban bűnpártolás miatt indult büntetőeljárás, amelyet 1994. január 7-én bűncselekmény hiányában szüntettek meg. Az elsőfokú bíróság ugyanakkor arra az álláspontra helyezkedett, hogy a bűncselekmény eltérő megjelölése nem teszi az alperesi közlést valótlanná, figyelemmel arra is, hogy a vesztegetés, illetve bűnpártolás tényállása egymáshoz közel álló, mindkettő az igazságszolgáltatás elleni, illetve korrupciós bűncselekményt jelent, továbbá a felperessel, mint a rendőrségi szervezet keretein belül tevékenykedő személlyel szemben egyébként is fokozott társadalmi elvárás jelentkezik a fedhetetlenséget illetően. Ehhez képest a leírásban tapasztalható pontatlanságok a felperes személyének megítélése szempontjából lényegtelennek tekintette, és összességében a közlést nem tekintette valótlannak. A 8. kereseti pont, amelyben a felperes azt a megállapítást kifogásolta, hogy „az ellene felhozott bűncselekményt később bizonyíték hiányában megszüntették, és a nyomozót visszahelyezték a rendőrségre” tekintetében az elsőfokú bíróság alaposnak találta a felperes igényét annyiban, hogy a büntetőeljárást nem bizonyíték hiányában, hanem bűncselekmény hiányában szüntették meg, és ez a különbségtétel a felperes személyének megítélése szempontjából nem tekinthető közömbösnek. A bűncselekmény kapcsán hozott hatósági határozat tartalma egyértelműen megállapítható volt a felperes által becsatolt Fővárosi Főügyészégi határozatból. Ilyen körülmények között ezt a valótlan közlést alkalmasnak találta a felperes becsületének és jóhírnevének megsértésére, jelentősnek ítélte meg, hogy a büntetőeljárás ténylegesen milyen okból került megszüntetésre. A bizonyítékok hiányára utalás magában hordozza annak a lehetőségét, hogy a büntetőjogi felelősség megállapítását nem a büntetőeljárás alatt álló személy ártatlansága zárta ki. Az emberi méltóság megsértését ebben a körben azonban nem látta az elsőfokú bíróság megállapíthatónak, mert úgy ítélte meg, hogy a közlés jelentéstartalma nem volt degradáló, lealacsonyító vagy megalázó. A visszahelyezés megfogalmazása miatti kereseti kérelmet nem találta alaposnak az elsőfokú bíróság azért, mert álláspontja szerint a közöltekben foglaltak tényszerűen megfeleltek a felperes által becsatolt, szolgálati viszonya helyreállításával összefüggésben keletkezett határozatokkal. E körben a bíróság

álláspontja szerint a cikk eleget tett a tényszerű és valóságghú tájékoztatási kötelezettségének, a visszahelyezés vonatkozásában nem közölt valótlan tény, és való tényeket sem tüntetett fel hamis színben.

Az elégtétel adás elrendelése körében úgy rendelkezett az elsőfokú bíróság, hogy a jogsértést megállapító rendelkezést - az első eljárásban hozott határozatra is kiterjedően - köteles az alperes nyilvánosságra hozni, tekintettel arra is, hogy a nyolc kitétel kapcsán a bíróság csak kettő esetében állapított meg jogsértést. A nem vagyoni kártérítés körében az elsőfokú bíróság azt vizsgálta, hogy a jogerősen megállapított jogsértésekkel okozati összefüggésben keletkezett-e a felperes oldalán olyan kár, hátrány, amely csak nemvagyoni kártérítéssel lenne kompenzálható (kereset 5. és 8. pontjával összefüggésben). Az elsőfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy a felperesnek az úgynevezett „...” csoportban betöltött szerepének kibővítése (5. pont) okozhatott kellemetlenséget ugyan a felperesnek, de ez nem jelenthetett számára olyan mértékű lelki megterhelést, amely nem vagyoni kártérítés megítélését indokolná, figyelemmel arra is, hogy a felperes pályafutása során jelentős súlyú bűncselekmények felderítésénél vett részt, egy különleges csoportnak volt tagja. Az idegi megterhelés a munkájával együtt járt. A 8. pont kapcsán megállapított jogsértéssel okozati összefüggésben álló hátrányt sem észlelt az elsőfokú bíróság arra figyelemmel, hogy a felperes ellen több büntetőeljárás is volt folyamatban az évek folyamán, például az úgynevezett .. ügyben a felperes vádlott volt, és tényként volt megállapítható, hogy 1996-ban elkövetett vesztegetés bűncselekménye miatt jogerősen el is marasztalták. Ilyen körülmények között az elsőfokú bíróság a felperes nem vagyoni kártérítés iránti igényét teljes egészében elutasította.

A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta, és a felperest perköltség megfizetésére kötelezte. A jogerős ítélet indokolása kifejtette, hogy a másodszor megismételt eljárásban a jogalap tekintetében valóban csak a kereset 7. és 8. pontja tekintetében kellett állást foglalni. A 7. igénypontról („egyik már bilincsbe verve vitték el egy vesztegetési ügy miatt”) jogerős ítélet úgy foglalt állást, hogy a felperes ellen indult büntetőeljárás alapját képező bűncselekmény eltérő megjelölése valótlaná teszi a kérdéses állítást, hiszen a felperes ellen nem vesztegetés, hanem bűnpártolás miatt indítottak eljárást, és ezt az eljárást szüntették meg bűncselekmény hiányában. Ezzel együtt a jogerős ítélet ugyanarra a következtetésre jutott, mint az elsőfokú bíróság, mert a jogerős ítélet szerint olyan téves megjelölésről van szó, ami a felperes megítélése szempontjából a jogsértés megállapíthatósága körében értékelhető jelentőséggel nem bírt. A felperes megítélésénél ugyanis a jogerős ítélet szerint is azt

kellett értékelni, hogy a felperes korábban rendőri szervezet tagjaként egyáltalán bűncselekmény elkövetése miatt büntetőeljárás hatálya alá került, így fedhetetlensége az eljárás befejezésének mikéntjétől függetlenül aggályokat ébreszthetett. Ehhez képest a megállapított személyiségi jogsértést meghaladóan az emberi méltóság megsértését a Fővárosi Ítéltábla sem találta megítélhetőnek.

A jogerős ítélet a nem vagyoni kártérítés megítélhetőségének hiányát illetően is osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját, mert úgy ítélte meg, hogy a jogsértőnek ítélet kitételekkel okozati összefüggésben álló olyan hátrány, amely nem vagyoni kártérítéssel lenne kompenzálható, nem volt megállapítható. A felperes életútját, foglalkozását, beosztását, az általa végzett speciális feladatokat vizsgálva arra a következtetésre jutott a jogerős ítélet, hogy kétséget kizáróan a felperes egyfajta állandó stresszhelyzetben élt, a bűnözői körökkel fennálló kényszerű kapcsolata már önmagában olyan egész életére kiható hatással bír, amely mellett nehezen határolható be, hogy a megállapított jogsértések a felperesi tanúk által jelzett következményekhez egyáltalán hozzájárultak-e vagy sem. A Fővárosi Ítéltábla mérlegelve rendelkezésre álló adatokat úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú bíróság helyesen döntött, amikor a felperes nem vagyoni kártérítés iránti kérelmét teljes egészében elutasította. A jogerős ítélet szerint a felperes nem tudott eleget tenni ebben a körben bizonyítási kötelezettségének, nem látta bizonyítotttnak az ok-okozati összefüggést, és így a köztudomású tényekre alapozott kártérítés megítélésére sem látott lehetőséget.

A jogerős ítélettel szemben a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben a jogerős ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének helyt adást indítványozott. A felperes álláspontja szerint a kérdéses kitételekkel az alperes megsértette a jóhírnév, becsület és emberi méltóság védelméhez fűződő személyiségi jogait. A becsatolt határozatok igazolták, hogy a felperes ellen folyamatban volt büntetőeljárást megszüntették, annak tárgya bűnpártolás volt, és a megszüntetés pedig bűncselekmény hiányában történt. Utalt arra a kérelem, hogy az a vesztegetési ügy, amelyben a felperest még 1996-ban elítélték, egyáltalán nem volt a perbeli közlemény tárgya. Megjegyezte azt, hogy a vesztegetési ügynek ..hez, illetve köréhez semmiféle köze nem volt, így ennek kapcsán ..rel vagy bűnözői körökkel fennálló kapcsolatot emlegetni érdemben nem lehet. A felülvizsgálati kérelem külön is jogsértőnek találta a nem vagyoni kártérítés iránti kérelem elutasítását. A felperes előadta: A kialakult bírói gyakorlat szerint köztudomású tényként értékelhető, hogy a személyiségi jogi jogsértés bekövetkezése hátránnyal jár, amely kártérítéssel kompenzálható, vagyis a nem vagyoni kártérítés automatikusan jár a jogsértés megállapítása esetén. A felülvizsgálati kérelem álláspontja szerint a jogerős döntés ebben

a körben ellentétes volt a bírói gyakorlattal is.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a kérelem teljes elutasítását kérte, a jogerős ítélet hatályában fenntartását indítványozta, annak helyes indokaira való utalással.

A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint alaptalan.

A Pp. 275. § (1) bekezdése szerint a felülvizsgálati eljárásban bizonyítás felvételének helye nincs. A Kúria a felülvizsgálati kérelem elbírálása során a rendelkezésre álló iratok alapján dönt. A (2) bekezdés szerint a Kúria a jogerős határozatot csak a felülvizsgálati kérelem és a csatlakozó felülvizsgálati kérelem korlátai között vizsgálhatja felül. A jelen esetben azt jelenti, hogy a Kúria a második megismételt eljárás keretei között vizsgálódhatott, azaz a jogalap tekintetében a 7. és 8. igénypont képezheti a vizsgálat tárgyát, illetve a megállapított jogsértésekhez képest a jogkövetkezmények alkalmazása jelölte ki a felülvizsgálat kereteit.

Az állandó bírói gyakorlat szerint a felülvizsgálati eljárásban nincs helye felülmérlegelésnek, a bizonyítékok ismételt egybevetésének és értékelésének. Jogszabálysértést a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen, vagy a logika szabályaival ellentétes mérlegelése alapozhat meg (BH 1999. évi 44-es jogeset, BH 2013. évi 119-es jogeset). A jelen esetben a felperes felülvizsgálati kérelmében tartalmilag a jogerős ítélet mérlegelését támadta, ezért a Kúriának azt kellett vizsgálnia, hogy a felülmérlegelés kivételes lehetőségére alapot adó kirívóan okszerűtlen mérlegelés történt-e vagy sem. Miután a perbeli közlemény 2007-ben került közzétételre, ezért nyilvánvalóan az ügy elbírálására a régi Ptk. szabályait kell alkalmazni.

A Ptk. 75. § (1) bekezdése értelmében a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. E jogok a törvény védelme alatt állnak. A 76. § szerint a személyhez fűződő jogok sérelmét jelenti különösen az egyenlő bánásmód követelményének megsértése, a lelkiismereti szabadság sérelme és a személyes szabadság jogellenes korlátozása, a testi épség, az egészség, valamint a becsület és az emberi méltóság megsértése. Az 78. § (1) bekezdése értelmében a személyhez fűződő jogok védelme kiterjed a jóhírnév védelmére is. A (2) bekezdés szerint a jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tényt állít, híresztel, vagy való tényt hamis színben tüntet fel. A 84. § (1) bekezdése értelmében akit személyhez fűződő jogában megsértének, az az eset összes körülményeihez képest a következő polgári jogi igényeket támaszthatja: követelheti a jogsértés megtörténtének bírósági megállapítását (a) pont), követelheti a jogsértés abbahagyását és a jogsértő eltiltását a további jogsértéstől (b)

pont), követelheti, hogy a jogsértő nyilatkozattal vagy más megfelelő módon adjon elégtételt, és hogy szükség esetén a jogsértő részéről vagy költségén az elégtételnek megfelelő nyilvánosságot biztosítsanak (c) pont), továbbá kártérítést követelhet a polgári jogi felelősség szabályai szerint (e) pont). A Ptk. 339. § (1) bekezdése értelmében, aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Montesül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. A Ptk. 355. § (1) bekezdése értelmében a kártért felelős személy köteles az eredeti állapotot helyreállítani, ha pedig az nem lehetséges, vagy a károsult azt alapos okból nem kívánja, köteles a károsult vagyoni és nem vagyoni kárát megtéríteni. A (4) bekezdés szerint kártérítés címén a károkozó körülmény folytán a károsult vagyonában beálló értékcsökkenést és az elmaradt vagyoni előnyt, továbbá azt a kárpótlást vagy költséget kell megtéríteni, amely a károsultat ért vagyoni és nem vagyoni hátrány csökkenéséhez vagy kiküszöböléséhez szükséges.

A Kúria álláspontja szerint a második megismételt eljárásban fennmaradt két igénypont tekintetében a jogerős ítélet a bizonyítékokat helytállóan, jogszabálysértés nélkül mérlegelte. A 7. pont tekintetében ténylegesen megállapítható volt, hogy a bűncselekmény elnevezésében történt pontatlanság (bűnpártolás helyett vesztegetést írtak) a felperes személyének megítélése szempontjából lényegtelen pontatlanságnak minősül tekintettel arra, hogy hasonló bűncselekményekről van szó, illetve egy akkor még aktív rendőrtiszt esetében fokozott lehet a feddhetetlenség iránti igény megfogalmazása. A jogerős ítélet ebben a körben sem sértette tehát meg a mérlegelés alapvető szabályait. A 8. igénypont tekintetében okszerű mérlegeléssel állapította meg a jogerős ítélet, hogy nem jelentéktelen pontatlanság, ha a cikk bizonyíték hiányában megszüntetett eljárásról beszél, miközben a valóságban bűncselekmény hiányában történt az eljárás megszüntetése. Ez nem árnyalatnyi eltérés vagy lényegtelen pontatlanság, hiszen azt jelenti, hogy a felperessel szemben azért szüntették meg az eljárást, mert egészen bizonyosan nem követett el bűncselekményt, nem pedig azért, mert annak bizonyítása adott esetben nehézségekbe ütközött volna.

A második megismételt eljárásban az eljárás bíróságok helytállóan döntöttek az objektív jogkövetkezményekről is, amikor a megállapított jogsértések kapcsán az alperest eltiltották a további jogsértéstől, illetve az alperest elégtétel adására kötelezték a perbeli írás megjelenésével azonos fórumon, vagyis a ..oldalon kell az alperesnek közzétennie az elégtételt tartalmazó nyilatkozatot, amely a Fővárosi Bíróság 26.P.24.265/2007/10. számú ítélete rendelkező része első két bekezdésének, illetve a jelen perben született elsőfokú ítélet vonatkozó bekezdésének közléséből áll. Az elégtétel adása elrendelésének ez a módja összhangban áll a

kialakult következetes bírói gyakorlattal, amely értelmében az elégtételt adó nyilatkozatnak hasonló nyilvánosságot kell biztosítani, mint amilyen nyilvánosság mellett maga a jogsértés történt. Az elégtétel adása az úgynevezett objektív jogkövetkezmények körébe tartozik, ami azt jelenti, hogy a jogsértés megállapítása esetén erre irányuló kérelem mellett az elégtétel adására kötelezés valamely formája nem maradhat el.

A nem vagyoni kártérítés tekintetében a felperes fenntartotta az eredetileg előterjesztett 5.000.000 forintos igényét. Az igényt az alperes önmagában is súlyosan eltúlzottnak és bizonyíthatatlannak találta. A felperes felülvizsgálati kérelmében jelezte, hogy minden ezzel kapcsolatos nyilatkozatát fenntartja, a jogsértés megállapítására figyelemmel gyakorlatilag automatikusan megítélendőnek ítéli a nem vagyoni kártérítés összegét, amelyet tanúvallomások is alátámasztottak. A felperes álláspontja szerint a jogfejlődés tendenciáira is figyelemmel önmagában a személyiségi jogi jogsértés megállapítása is megalapozza a nem vagyoni kártérítése megítélését. Erre mutat az új Ptk-ban a sérelemdíj intézményének bevezetése is.

A Kúria szerint nem vitatottan a jelen esetben a nem vagyoni kártérítésre még a régi Ptk. szabályait kell alkalmazni. Az Alkotmánybíróság 34/1992. (VI.01.) AB számú határozatának indokolása értelmében a személyiségi jogi jogsértés megállapítása önmagában megalapozza a nem vagyoni kártérítés megítélését, a mérték meghatározása pedig kizárólag a bírói mérlegelés körébe tartozik. Az AB határozat nyomán kialakult bírósági gyakorlat úgy foglalt állást, hogy a nem vagyoni kártérítésre is a kártérítés szabályait kell alkalmazni, vagyis a jogsértés megállapítása a kártérítés megítélésének csak az egyik szükséges, de önmagában még nem elégséges feltétele. A kártérítés megítéléséhez arra is szükség van, hogy a megállapított jogsértéssel okozati összefüggésben a jogosultnál olyan kár, hátrány keletkezzen, amely csak nem vagyoni kártérítéssel kompenzálható. A kár bekövetkezése és a megállapított jogsértéssel való okozati összefüggés bizonyítása a felperesre tartozik. A következmények köztudomású tényként való értékelésére a bírói gyakorlat valóban lát lehetőséget, de csak akkor, ha a következmények minden további mérlegelés nélkül megállapíthatóak. A Kúria álláspontja szerint a jogerős ítélet a nem vagyoni kártérítés iránti igény elutasítása körében helytállóan mérlegelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat. A felperes személyes előadásán túlmenően a meghallgatott tanúk közül kizárólag a felperes hozzátartozója (felesége) nyilatkozott a felperessel egyező tartalommal a felperest ért negatív hatásokról, ő azonban érdektelen tanúnak nem tekinthető. Jogszerű volt az a bírósági mérlegelés, hogy az eseményeket követően közel egy évtizeddel megjelenő újságcikk aligha lehetett képes rendkívüli hatásokat okozni, figyelemmel arra is, hogy a cikket végülis az eljárás

bíróságok csak igen kis mértékben találták személyiségi jogot sértőnek. A Kúria szerint a felperesnek nem sikerült igazolnia, hogy az általa állított negatív hatások közvetlenül magára a perbeli cikkekre lennének visszavezethetőek. A bíróságok helytállóan ítélték tehát azt meg, hogy a felperesnek nem sikerült bizonyítani, hogy a perbeli cikkel és a megállapított jogsértésekkel okozati összefüggésekben keletkeztek volna a felperes életében nem vagyoni hátrányok. A felülvizsgálati kérelemben foglaltakra figyelemmel rögzíti a Kúria azt is, hogy a nem vagyoni kártérítés megítélése még a jogsértés megállapítása esetén sem volt egyáltalán automatikus a korábbi bírói gyakorlat szerint.

Mindezek alapján a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta. A pervesztes felperest kötelezte a perköltség megfizetésére a Pp. 78. § (2) bekezdése alapján a pernyertes alperes javára. A felülvizsgálati eljárási költség megállapításánál a Kúria a 32/2003. (VIII. 22.) IM számú rendelet alapján járt el, figyelemmel az 5.000.000 forintos pertárgyértékre is. A tárgyi illeték-feljegyzési jog folytán a le nem rótt illeték mértékéről az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdése alapján határozott a Kúria, a le nem rótt illetéket a pervesztes felperes köteles az államnak megfizetni külön felhívásra a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján.

Budapest, 2015. február 4.

Dr. Baka András s.k. a tanács elnöke, Dr. Pataki Árpád s.k. előadó bíró, Dr. Kovács Zsuzsanna s.k. bíró

A kiadmány hitelélül:

AM

írnok